

Twå Nda,

utmärkt wadra och glada

W I S O R.

den Första:

Frögaresflectan.

Den Andra:

Om jag bara wiste hwad den
karlen will.

Eftertryck förbjudes af J. Andersson.

Den första.

Krögareflickan.

Inför disken, wadra Emma,
Ferdom stod uti Trängsund.
Hennes ägon, hennes stämma
Tjusat mången källarkund.
∴ Tjing la la la Tjing la la ∴

Ufwen mig hon har fërtjusat
Snart jag blef en trogen gäst,
Mer än win hon mig berusat.
Ejself jag deraf känner mest.

Hon mitt arma hjerta rörde.
Ewärt att reda sig derur,
All min sömn och ro förstörde
Hennes fylliga figur.

Mig det gick som mången annan,
Det blef supa hwarje dag;
Hur länge än jag dyrka kunnan,
Utän pengar, det blef jag

Hwarje qwäll då krogen slängdes,
Och den lufwa timman slog
Då gästerna i dörren trängdes
Hon en bakväg in mig drog.

Snart jag blef som barn i huset,
At och drack „på lång kredit“.
Försumma ej anlita kruset,
Så widt att det fanns något it,

Min för kärlek ömma låga
Oswergid till stark passion,
Ty på qwällen, till all råga,
War jag alltid pin kanon.

Inför nästan alla distar
Något fins som går i smyg.
Hur i tyfhet än man hwistfar
Anar krögar'n satans thg.

En qwäll då wi i köket smögo,
I ensamheten såsom förr,
I hwarandras armar slögo,
Dyponas hastigt kökets dörr.

Ej war wärdt att proponera;
Ty det war ju krögarsfar,
Hastigt han mig praktisera
Med en spark jag ute war.

Från den dagen ej till krogen
Gid jag mera, i Trängsund.
Till fästman Emma sedan tog en
Annan lydlig källarkund.
∴ Tjing la la la Tjing la la ∴

Den Andra:

Om jag bara wiste, hwad den karlen will.

Ofta när om qwällarne jag bemät wandra,
Såg jag i ett gathörn stående en sprätt.
Han med tjusta blickar, liksom många andra,
Mig betraktade igenom sin lorgnett.
Och jag tänkte, när wid hörnet han stod still:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Sist en wacker afton han på trottoiren
Kom fram till mig artigt och tog af sin hatt.
Jag, förstås, war blyg och ung och oerfaren,
Har ej riktigt klart hur' med mig war fatt.
Och jag tänkte, när wid porten han stod still:
Om jag ändå wiste, hwad den karlen will.

Och han war så artig och han bjöd mig aruten,
Frågte om han sällskap göra fick.
Underliga känslor häfde sig i barmen
När jag helt mekaniskt wid hans sida gick.
Och jag tänkte, när wid porten han stod still:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Nu den djerswe genom porten trädde,
Och jag teg beskedligt; — Ussch hwad jag war dum!
Han gick med mig upp och kappan af mig klädde,
Slog sig ned på soffan i mitt eget rum.
Och jag tänkte, förs en sådan krokodill,
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Plötsligt ifrån väggen tog han ned gitarren,
Började helt prydligt att på deß strängar slå.
Men den tofige, men litwäl söta narren,
Sjüng för mig små wisor, ad! så täcka små.
Och jag tänkte, när så der han slog sin drill:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Nu den djerswe med mig så beghnte lefwa,
Såsom en barbar, lifsom en turk, en ryß.
För hans wilba blickar börja jag att häfwa.
Och jag tänkte när han röswade en kyß,
Och så ännu en och ännu en dertill:
Om jag ändå wiste hwad den karlen will.

Nu ikring mitt lif hans arui så fast war wriden,
Fåfångt mot hans angrepp motstånd gjorde jag.
Dock som segerherre gick han utur striden,
Ty han war så stark och jag — jag war så swag.
Nu det blef en paus, men dröjde länge ej
Förr'n jag wiste, hwad den karlen wille mej.